

SEZGİN KAYMAZ • Sandık Odası

© 2005 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
2005-2018, İstanbul (4 baskı)

İletişim Yayınları 1096 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 154
ISBN-13: 978-975-05-3385-3

© 2005 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 2. BASIM
1. Baskı 2022, İstanbul

EDITÖR Tamlı Bora

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Seçkin Oktay

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Sandık Odası

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. 1967'den itibaren on üç yıl Konya'da yaşadı, Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. 1980'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girip iki yıl sonra terk etti. Ankara 19 Mayıs Spor Akademisi'ne girdi, girer girmez terk etti. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dilbilimi'ne girdi, bu sefer okudu, sonuna kadar da gitti, fakat alt sınıfın Türkçe dersini veremediği söylendiği için kızıp onu da terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Bütün kategorilerdeki Hentbol Milli Takımlarında Baş Antrenör olarak görev aldı, Teknik Kurul Başkanlığı yaptı. 2006-2013 yılları arasında Türkiye Voleybol Federasyonu'nda İcra Kurulu Koordinatörü olarak çalıştı. Artık sadece yazıyor.

İletişim Yayınları'ndan çıkan kitapları: *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı* (2014), *Kıyas* (2014), *Bakele* (2020), *Son Şûra* (2021), *Bugün Bize Kim Geldi* (2021). Diğer kitapları: *Farfara* (April Yayıncılık, 2017), *Nefha* (Kırmızı Kedi Yayıncılık, 2018), *Benyusuf* (Kırmızı Kedi Yayıncılık, 2019).

Mektupkardeşlerime...

İÇİNDEKİLER

Ateşin var mı birader?.....	9
Eşşek şakası.....	28
Çok oldu kız gideli.....	41
Geleneksel kömüs günü şenlikleri.....	52
Ümit.....	75
Elmaların yongası.....	90
Kuduz.....	129
Biz geldik.....	141
Kaybedenler.....	153
Melva.....	180
Bakar mısınız?.....	194
Hayat devam ediyor.....	237
Çık ordan!.....	250
Sakarlık bulaşıcıdır.....	263
Bak postacı geliyor.....	282

Sen alköl kokuyorsun!.....	307
Hayırlı evlat.....	327
Yakın hafıza.....	346

Ateşin var mı birader?

Bir süredir takip ediliyormuş gibi bir hisle, sanrılı sanrılı durup dönüyor, arkasını kollayıp kimseyi göremeyince yoluna devam ediyordu. En son, izbenin kırık dökük merdivenlerinden yukarı çıkarken bir de ayak sesi duymuş gibi olmuştu.

“Kim o?”

Ses yoktu.

Az beklemiş, nefes bile almadan geceye kulak vermiş, bir şey işitemeyince mini el fenerini yakıp ötelere taramış, sonunda gene takıntılı davrandığına hükmedip, “Bu halde böyle hissetmem normal!” diyerek tırmanmayı sürdürmüştü.

Tepeye gelmiş, tepesinde sadece tavan duvarı, uca kadar ilerlemişti.

“Ateşin var mı birader?”

İrkildi. Az kalsın ayağının önünde derinlemesine uzanan boşluğa yuvarlanıyordu tepetaklak. Zaten o boşluğa yuvarlanmak için gelmişti hoş, ama gene de insan kendi iradesiyle yuvarlanmak istiyordu. Hemen iki adım geri atıp ölüm sınırından uzaklaştı. Bu sesi ve bu sesin bu soruyu soruş tarzını çok iyi tanıyordu, gene de alışkanlıkla sordu soğuk karanlığa:

“Kim o?”

Alacağı cevabı da gayet iyi biliyordu. “Kimi bekliyordun ki?” diyecekti şimdi Recep. Nitekim,

“Kimi bekliyordun ki?” diye yanıtladı Recep.

Kaç küslük sonrası, olmadık zamanda kapısı çalınivermiş, “Ateşin var mı birader?” diyerek sırttan bir tip, gelenin kim olduğunu göre göre, bu da affetmeye her zaman mütemayil, sırtta sırta “Kim o?” diye sormuş o tipe, hep aynı cevabı almıştı:

“Kimi bekliyordun ki?”

Kısacık bir süre için, kendisinin de anlam veremediği şekilde yüzü aydınlandı. Severdi Recep’i ama niye sevdiğini bilmezdi hiç. Kurda kuşa hayrı olan, eşine, dostuna, özellikle de “En iyi arkadaşım!” deyip durduğu halde buna bir türlü yâr olmayan hayırsızlardandı bu hayırsız.

“Vay anasını!” dedi, belli belirsiz sevinip, sevindiği için de kendine kızarak. “Ne işin var lan senin burda?”

“Ne işim olacak? Sana gelmişim, ama nasıl karşılayacağını bilmediğim için kapımı çalamıyordum bir türlü. Arabamı da az öteye park ettiydim; uzaktan bakıp duruyordum öyle evinin karanlık perdelerine. Sonra, gecenin bu vaktinde dışarı çıktığını, bir taksiye atladığını gördüm. Meraklandım, seni takip ettim.”

“İyi halt ettin. Kafayı yiyordum burda. Elli defa dönüp arkama baktım hiç bakmadıysam. Manyak mısın sen? Niye takip ediyorsun beni?”

“Dedik ya birader; merak ettik! Allah Allah yaa!”

Arkadaşlıkları gençlik yıllarına dayanıyordu. Samet’e göre bu her zaman tek taraflı bir arkadaşlık olmuştu ama olsun. Arkadaşlık, arkadaşlıktır.

O vakitler bok gibi para vardı Recep’te. İşleri hep rast gider, gitmediği zaman da her nasılsa Samet sayesinde dört ayak üstüne düşerdi her zaman. Samet ise daima sürünen tiplerden-di. Başını suyun üstüne çıkarmayagörsün, ilahi bir dalga gelir, onun o suyun üstüne güç bela çıkartabildiği kopasınca kafasını bulur, saçlarından tuttuğu gibi dibe çalar, yeniden gömerdi içeriye. Ki bu ilahi dalganın adı çoğu kez “Recep” olurdu. Şu gece şurada bulunmasının sebab-i hakikati Recep.

“Bana bak... İntihar falan etmeyeceksin, değil mi?”

Ters ters baktı Samet.

“Hayır,” dedi. “Hiç işim yoktu, geceyarısını iki saat geçe geçeceğim tuttu, çıkıp Tusso Blokları'nın terk edilmiş tek binasını buldum, dolaşmaya geldim.”

“Manyaksın sen aslanım! Nerden çıktı şimdi bu intihar işi?”

Samet, bir güzel dövmek istiyordu şu hayvanı. “Sorduğu soruya bak!” diye düşünüyordu. Batırmış, batırmış, batırmıştı onu ve şimdi de “Niye ki?” diye soruyordu.

Hayvan! Sanki bilmiyor.

“Ulan it!..” dedi nitekim. “Bir de soruyor musun utanmadan! Battım ulan, battım. Kurtuluşum kalmadı...” Durdu, merdivenleri yeni çıkmış gibi soluk soluğa bekledi bir müddet. “Hale bak...” dedi, sinirli sinirli gülererek. “Tutmuş kime anlatıyorum derdimi! Veba mikrobuna vebadan dert yanmak gibi bir şey! Bende de kafa kalmadı.”

Recep, sinsi adımlar atarak boşlukla arasına girmişti Samet'in. Şimdi sırtı on dört kat aşağıdaki ecel boşluğuna, yüzü, on dördüncü katta intihar etmek için bekleyen Samet'e dönüktü.

Samet dik dik baktı Recep'e; hasmına bakar gibi.

Şu pezevenğin kucağına atlasam da beraberce düşsek aşağıya! Ölmeyi hak eden asıl o! Benim bu gece buraya çıkmamın sebebi bizzat o.

Recep, onun bu düşüncesini okumuş gibi sağ kolunu açtı, en yakındaki duvara sıkı sıkı geçirdi pençesini.

“Tabii ki bana anlatacaksın aslanım!” dedi. “Arkadaşın değil miyim? Benden başka kime anlatacaktın ya?”

Samet, hırsından zangır zangır titredi; öyle ki, zelzele başlamış da bina titriyor sandı bir an için. Çifte intihar senaryosunu, başlattığı yerden geliştirmeye, evirip çevirmeye devam etti kafasının içinde.

“Niye çifte intihar olacaktı? Aslında bunu itelesem ya doğrudan. Ben niye athıyorum ki?” noktasına vardı.

“Lan gıcık!” diye patladı, aradaki mesafeyi kapatmaya çalışarak. “Ne arkadaşılığından bahsediyorsun sen! Arkadaş dediğin, kötü günde arkadaşının yanında olur. Benim, karınla ilk kavga-nı yaptığın o gece senin yanında olduğum, kızcağızı geri getir-

mek için ömrümde söylemediğim kadar yalan söylediğim, pasajdaki esnaftan dayak yemek üzere olduğunu haber verdiği zaman dul anama koca yetiştirmiş gibi koşup geldiğim yok mu? Sen anlamazsın ama, bir arkadaş böyle şeyler yapar, böyle zamanlarda yanında olur arkadaşımın. Sen ne yaptın, düşün bakalım.”

Recep, Samet'in arayı kapatır gibi olduğunu fark edip, sonuçlarına katlanmaya razı, gene mesafeyi az daha kapatmaya yönelik bir adım daha atmıştı çaktırmadan. Bu hamle, ikisini de tek adımlık ecel mesafesinden bir miktar daha uzaklaştırmış, matematik hesapla, Samet'in yolunu daha beriden kesmiş oldu.

“Her zaman yanında olmadığımı mı söylüyorsun?” dedi, kırılmış gibi. “Ne yani? Şu anda yanında değil miyim? Bu en kara gününde, Tusso Blokları'nın bilmem kaçınıc katına kimin için geldim, senin için gelmedimse? Bak, ecelle aranda duruyorum. Senin en kara günün bugün değil mi?”

“Değil!” dedi Samet sertçe, sonra düzeltti: “Değildi, ama şurada da karşıma çıktın ya, kesin en kara günüm budur artık.”

“Saçmalama. Bir duyan olsa sahiden de sana kötülük yaptım falan sanacak. Şu abartma huyun yok mu!”

Samet, saçını başını yolabilirdi hırsından. Ter ter tepinebilir, kafasını duvarlara vurabilir, kendine jilet atabilir, daha kolay, şuradan aşağıya tıpkı niyetlendiği gibi atlayabilirdi. Ama yapmadı. Buz gibi bir gerginlikle kendini tuttu, karşısında dikilmiş, aklınca iyilik yapmaya çalışan, uzun yıllar boyunca “arkadaş” dediği, “arkadaş” zannettiği yaratığa baktı.

“Yapmadın mı?” dedi. Hınç dolu bir sırtıma belirmişti suratında. “Sen bana hiç kötülük yapmadın mı Recep? Dinine imanına söyle!”

Recep bir adım daha attı, Samet bir adım daha uzaklaşmış oldu boşluktan.

“Bir teklifim var.”

Samet sırtmaya devam etti.

“Görelim neymiş.”

“Sırtıp durma. Ben ciddiyim. Teklifim şu: Sen bana, benim

sana ne kötülük yaptığımı anlat, ben de seni bu intihar saçmalığından kesinkes vazgeçireyim.”

Samet, makam odasında öfkeyle dolanan bir genel müdür gibi geriledi, terk edilmiş binanın içlerine doğru kıvrana kıvrana, bir elinin dışıyla öbür elinin içine vura vura dolanmaya başladı. O kadar karanlıktı ki, cebinde merdiven çıkarken önünü görebilmek için getirdiği minik el fenerini yakmayı bile düşündü. Kendi şaşırışlığına kendi güldü.

Ne olacaksa fener mener?

Sabrı tükenmişti ve intihar zaten delilikken, bir başka delilik daha yapıp şu asalağı kendisiyle birlikte on dört kat aşağı yuvarlamamak için sınırlarına hakim olması gerekiyordu. Çıldırma işten değildi hani!

“Manyaksın sen! Manyaksın, delisin, alçaksın.” Atak yapıp tekrar Recep’in dibine sokuldu. “Ulan, başıma ne geldiyse senin yüzünden geldi... bilmiyor musun, dalga mı geçiyorsun? Orospu çocuğu!”

Recep bu hamleyi sakın karşıladı; biraz da kırgın.

“Anneme laf etme de adam gibi konuşalım. Sana ne kötülüğüm dokundu, söyler misin lütfen?”

Samet, ani bir kararla bir adım daha yaklaştı, gözlerini kısıp ellerini beline dayadı ve, “Peki lan!” dedi. “Söyle bakalım, beni besi çiftliği kurmaya teşvik eden kimdi?”

“Been.”

“Bak bir de söylüyor ‘been’ diye. Deli olacağım! Sonra beni ateşe atıp geri çekilen kimdi?”

“O da ben. Bu mu yani kötülük?”

“Ulan... Receptep... Giderayak katil etme beni gözünü seveyim! Lan oğlum, sen olmasan o iş aklımın ucundan geçer miydi benim? Kim ikna etti de gırtlığıma kadar krediye battım? Vahiy mi geldi bana lan? Bir başıma nereme güvendim de boyumdan büyük borçların altına yattım? Sana soruyorum; bura bak! Kim soktu beni o işe?”

“Ben ama...”

“Tabii sen. Yüzüp yüzüp kuyruğuna geldiğimiz son ana kadar ‘Sermayenin tamamını ben koyuyorum. Borca girmek-